היא גופה תיחוץ דהא (א)כלי חרש אינו מטמא מגבו (א) אלא דפומא לגאו ואי בעית אימא לעולם דפומא לבר הכא במאי עסקינן בחבית של מתכת מיתיבי (ב)עשבין שתלשן והניחן בחלון או שעלו מאליהן בחלונות ומטלוניות שאין בהן שלש על שלש והאבר והבשר המדולדלין בבהמה ובחיה ועוף ששכן בחלון ועובד כוכבים שישב בחלון ובן שמנה המונח בחלון והמלח וכלי חרס וספר תורה כולם ממעטין בחלון אבל השלג והברד והגליד והכפור והמים כולן אין ממעטין בחלון והא עשבין חזו לבהמתו (ג)באפרזתא (ב) או שעלו מאליהן כיון דקשו לכותל שקיל להו אמר רבה (ד)בכותל חורבה רב פפא אמר אפילו בכותל יישוב בבאין חוץ (ג) לשלשה לחלון מטלוניות (ה)חזו ליה לקריעה דלבושא (ו)בסמיכתא חזו לאומנא (ז)בריסקא אי בריסקא שאין בהן שלש על שלש שאין בהן ארבעה על ארבעה מיבעי ליה (ח)כעין ריסקא והאבר והבשר המדולדלין בבהמה ובחיה ערקא ואזלא (ט)בקשורה שחיט לה בטמאה מזבין לה לנכרי בכחושה פסיק שדי לה לכלבים כיון דאיכא צער בעלי חיים לא עביד ועוף ששכן בחלון פרח ואזיל (י)בקשור שחיט ליה בטמא מזבין ליה לנכרי בקלניתא יהיב ליה לינוקא במסרט קלניתא לא מסרטא כעין קלניתא ועובד כוכבים שישב בחלון קאי ואזיל בכפות אתי חבריה שרי ליה במצורע אתי מצורע חבריה שרי ליה (כ)אלא בחבושי מלכות ובן שמנה המונח בחלון אתיא אמיה דריא ליה (ל)בשבת (מ)דתניא (נ)בן שמנה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו בשבת אבל אמו שוחה עליו ומניקתו מפני הסכנה מלח חזיא ליה (ס)במרירתא חזיא לעורות (ע)דאית בה קוצי כיון דקשיא לכותל שקלא (פ)דיתבא אחספא חספא גופא תיחוץ

דלית

שאין בה שלש על שלש. שאין מקבלין טומאה: המדולדלין. שתלושין ומעורין במקצת והבהמה עומדת אצל החלון והאבר מונח על החלון ותנן בהעור והרוטב (חולין קכט.) מטמאין טומאת אוכלין במקומן וצריכין הכשר ואלו לא הוכשרו: עובד כוכבים. אינו מקבל טומאה וכן בן שמנה שהרי הוא כאבן לא חי ולא מת: המלח. לא מקבל טומאה דלאו אוכל הוא באנפי נפשיה: וכלי חרס. שאחוריו לגד אהל הטומאה: והשלג והברד כו'. הואיל ונימוקים מאליהם אין ממעטים וכן מים שבכלי הואיל ואם יטול הכלי אין עומדים בפני עצמן אין ממעטין בחלון: הברד. גלש"א: הכפור. גריישלא"ן: הגליד. קרח לבן שאינו שלג: ה"ג והא עשבים חזו לבהמתו. וסופו ליטלן ואפ"ה כל כמה דאיתנהו התם ממעטי ותיובתא דשמואל: באפרוזא (ד). והוא סם המות לבהמה(ה). ומאן דגריס באפרופתא טועה(ו) שהוא קורנס של נפחים: כיון דקשו לכותל. שמאלידין אותו כדאמרי' במתני' [יח.] שקיל להו ואפ"ה ממעט וקשה לשמואל: בבאין חוץ לשלשה. טפחים רחוק מן הכותל ועולין לתוך החלון ראשיהן: חזי לקריעה. לעשות טלאי: בסמיכתא. עב יותר מדאי: לאומנא. למקיז דם לקנח פי המכה: בריסקא. שהוא מסרט: אין בהן ארבעה על ארבעה מבעי ליה. שזו היא שיעור של שק: קלניתא. עוף כחוש מאד ואין ראוי לשום אדם: כעין קלניתא. כחוש כקלניתא והוא מסרט: דאיס ביה קולי. ויסרטו את ידיו: כיון דקשה לכותל. כדתנן במתניתין [שם]:

דלית

היא גופה תיחוץ. ותימה היכי תיחוץ הא לא מבטל ליה התם ותירץ ר"י ב"ר מרדכי דכיון שהתריפו הגרוגרות *גם החבית נתקלקל ומבטלו אבל קשה לר"י דבפ"ב דשבת (דף קנז. ושם) דאמר שפקקו את המאור בטפיח כי פקקו מאי הוי הא לא מבטל ליה ואינו חוצץ וליכא למימר דביטלו הטפיח דא"כ היה בונה בשבת ונראה לר"ת ולר"י דכלי חרס לא בעי ביטול אלא שפיר חוצץ אע"ג דלא מבטל ליה והא דקתני לקמן דכלי חרס ממעט בחלון ופריך כלי חרס הא חזי ליה התם מיירי בממעט חלון מכשיעור אבל אינו סותם כל החלון להכי בעי ביטול אבל היכא דסותם כל החלון כי הכא דקתני חוצצין דמשמע דסותם לגמרי וכן ההוא דפקקו את המאור התם ודאי [לא] בעי ביטול בכלי חרס ועוד אמר הר"ר שמואל דכלי עץ נמי שאינו מקבל טומאה כגון העשוי לנחת לא בעי ביטול דבפ"ב דמגילה (דף כו:) גבי ההוא בי כנישתא דיהודאי דהות פתיחא להההוא אינדרונא דהוה בה מיתנא ובעו כהני לעיולי בה (ה) עד דאמר להו דלו תיבותא ואותבוה אבבא ואי צריך ביטול מאי מהני האי תיבה דמסתמא לא ביטלוה שם ועוד שלא היו יכולים לבטלה שהיה ספר תורה מונח בה ואסור לשנותה (ו)בדבר אחר דמעלין בקודש ולא מורידין: בחבית של מתכת. הקשה ר"ת דחבית גופה תביא טומאה לבית אחר דע"י אהל נעשית המתכת כחלל להיות אבי אבות הטומאה כדמוכח במסכת אהלות והוי כחלל נמי לטמא אחרים באהל דכוליה קרא דוכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב וגו' דריש לה בנזיר פרק כ"ג (דף נד. ושם) לענין אהל ונראה לרבינו תם דהכא מיירי כגון שהגרוגרות בולטות חוץ לפי חבית כל סביבותיו ומכסות אותו לגמרי שאין נראה כלל ודייק ר"ת מדנקט גרוגרות ולא נקט פירות לפי שהם מדובקות יחד אע"פ שיוצאות חוץ לחבית אין נופלות וכי האי גוונא דייק בפרק חבית (שבת דף קמו.) ועוד אומר ר' יצחק דהכא מיירי כשאין חבית יוצאה חוץ לכותל דהשתא דרך החלון לא יבא טומאה לבית דטומאה רצוצה בוקעת ועולה ואינה מתפשטת לצדדין שהרי אין בו פותח טפח: שעלו מאליהן. תימה היאך ממעטין הטפח הא תנן במס' אהלות (פי"ג מ"ה) אלו לא מביאין ולא חוצצין הזרעים והירקות המחוברין לקרקע חוץ מן הירקות שמנו פירוש הנהו דמנו לעיל דמביאין וחוצצין האירוס והקיסוס וירקות חמור ודלעת יוונית וא"כ היכי קתני דעשבין שעלו מאליהן דחוצצין ותירץ רבינו תם דהתם איירי לענין אהל דאין נעשין אהל לחוץ בפני הטומאה על מה שתחתיהם או שעליהם או להביא טומאה מפני שהרוח מנשבו ואינו עומד במקום אחד והוי דומיא דעוף הפורח שאינו לא חוצץ ולא מביא הקשה ר"י דהכא בכולה שמעתין לא בעינן מירוח לא בעשבים ולא בחבית דפריך לעיל היא גופה תיחוץ ובהגוזל קמא (ב"ק דף קה.) אמר רבא הרי(ז) חבית שניקבה וסתמוה שמרים הצילוה פקקה בזמורה עד שימרח מן הצדדין וי"ל דהתם (ז) בכלי בעינן מוקף צמיד פתיל להכי צריך מירוח אבל הכא לא בעי צמיד פתיל: ועוף ששכן בחלון. נראה דאתי אפילו לר"מ דאמר (עירובין דף טו:) כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לא דופן לסוכה ולא נחי למבוי כו' דהיינו לענין מחיצת עשרה טפחים דוקא אבל הכא לענין ממעטו בחלון ממעטו בכל דבר שיבטלנו: ועובד כוכבים שישב בחלון. דעובד כוכבים אינו מקבל טומאה כדנפקא לן מקרא בפ"ב דנזיר (דף סא: ושם) דכתיב ואיש אשר יטמא וגו' מתוך הקהל *ילא עובד כוכבים שאין לו קהל ואע"ג דחכמים עשאום כזבים לכל דבריהם (שבת דף פג. נדה דף לד.) כיון דמדאורייתא לא מקבלי טומאה חוצצין מפני הטומאה וא"ת דבפרק יוצא דופן (נדה דף מג:) אמר תומר בשרץ מבשכבת זרע שהשרץ אין לו חלוקת טומאה ומסיק שכבת זרע דחלוקה טומאה מה היא חלימא בין ישראלים לנכרים ה"נ הא איכא עכבר דים ועכבר דיבשה משמע דשרץ אין חלוקה טומאתו בין ישראל לנכרי לאו פירכא היא דלא"ג דאין עובדי כוכבים טמאים כשרץ אין לו חלוקת טומאה דומיא דשכבת זרע דבשכבת זרע גופה איכא חילוק אבל בשרץ גופיה אין חילוק אלא כהנהו דמקבלי ממנו טומאה הילכך צריך למינקט עכבר דים ועכבר דיבשה והא דאיצטריך מיעוטא (שבת פג. נדה לד.) דעובד כוכבים אינו מטמא בזיבה משום דטומאת זיבה לאו טומאת מגע היא ומטומאה זו לא אשכחן דאימעטו ובן שמונה אינו מקבל טומאה כשהוא חי דלא איקרי אדם: והמלח. משמע מהכא דאין מלח מקבל טומאה אבל השלג מקבל טומאה דאי חשב עליו תיפוק ליה דהוי דבר המקבל טומאה כדמוכח במסכת נדה [דף יז. וע"ש ולע"ג ואולי צ"ל אבל השלג מיירי שלא חישב עליו למשקה דלא מקבל טומאה וכו' וע"פ הגה"ה זו מובנים דברי התוספות על נכון]: כולן אין ממעטין בחלון. וטעמא משום דאין מתקיימין (ח) ונימסין במים(ט) דליכא למימר דטעמא משום דקשו לכותל ושקיל להו דהא מלח נמי קשה לכותל וקתני דממעט ומיירי כגון דמנחי בחספא והנך נמי ליתני דממעטי ודמנחי בחספא אלא אפילו דמנחי בחספא דלא קשו לכותל לא ממעטי: חזי לקריעה דלבושא. ואע"ג דאמר בפ"ק דסוכה (דף טז. ושם) ובשבת פרק כל הכלים (דף קכה.) דפחות משלש על שלש לא חזי לא לעניים ולא לעשירים ואי לא מקבל טומאה כיון דלא מגעו ליה אבל מ"מ לא ממעט דלא מבטל ליה דקא שקיל ליה כי (ט)מצטרף לקריעה דלבושא: כיון דאיכא צער בעלי חיים כו'. וא"ת כולה בהמה שקיל ושדי לכלבים וי"ל דמיירי בקוף וכל דדמי ליה דמנח התם לטיולי ביה ונימא דנקט אבר ובשר ולא נקט בהמה גופה דאי חזיא לטיולי שקיל לה לטיולי בה ואי לא חזיא שדי לה לכלבים: אתיא אמיה ודריא ליה בשבת. ואיירי בגוסס שימות קודם שילא השבת ואמר דשם תהא קבורתו:

דלית

מסורת הש"ס

א) [חולין קכ.], ב) [תוספתא דאהלות פי"ד], ג) [פי' תוס' לקמן קיא. ד"ה דין], ד) שבת קנה. יבמות פ. [תוספתא שבת פט"ז], ה) [ב"ק מו:], ו) [פי' רש"י ברכות לג. ובמגילה כב. ד"ה מרופתא ובגיטין ע: ד"ה ארופתא ומלוה לישב וע"ש רש"י ב"ק מו: ד"ה באפרוזתא], ז) [צ"ל הרי אמרו], ח) צ"ל במים. רש"ש, ט) צ"ל מצטרף,

◆

גליון הש"ס

גמרא חזו לה לקריעה. בערוך ערך רקע הגירסא למרקע לבושא ועיין מ"ק דף כח ע"א תוס' ד"ה מאן רקיע: תוס' ד"ה היא. גם החבית נתקלקל. כדאיתא בכ"מ דף לח ע"ב וברש"י שם ד"ה לקנקנים: שם ד"ה ועכו"ם כו' יצא עכו"ם שאין לו קהל. בגמרא שם דפה: זו דלאו אכרת אתמעט ולא מטומאה ומסקינן דילפינן מקרא איש אשר יטמא ולא יתחטא כל שיש לו טהרה יש לו טומאה ולע"ג:

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' אינו מטמא מגבו לא צריכא דפומא: (ב) שם באפרזתא חזיא להסקה בלחים או שעלו: (ג) שם חוץ משלשה לחלון: (ד) רש"י ד"ה באפרזתא ברסיי והוא סם: (ה) תוס' ד"ה היא וכו' לעיולי בה כו' עד אמר להו: (ו) בא"ד לדבר אחר: (ז) ד"ה שעלו וכו' וי"ל דהתם בעינן כצ"ל ותיבת בכלי נמחק: (ח) ד"ה כולן וכו' ונימוסין וליבא כצ"ל ותיבת במים נמחק:

◆

לעזי רש"י

גלש"א [גלצ"א]. קרח. גריישלא"ן [גרישל"א]. ברד.

◆

מוסף רש"י

ומניקתו מפני הסכנה. מפני שהלב הרבה בדדיה ומביאה לידי חולי (שבת קכח:). או: סכנת שניהם הבן והאם שלא ירבה חלב בדדין ויחלום וימות (יבמות פ.).

עין משפט נר מצוה

יח א ב ג ד ה ו ז ח ט י מיי' פט"ו מהלכות טומאת מת הלכה ב:

יט כ מיי' פי"א מהל' מלוה הל' יג ועיין בכ"מ ופכ"ה מהל' שבת הל' ו טוש"ע א"ח סי' של סעיף ח וטוש"ע י"ד סי' רפו סעיף יא בהגה"ה:

כ ל מ נ מיי' פט"ו מהלכות טומאת מת הלכה ב:

◆

רבינו גרשום

היא גופה תיחוץ בפני הטומאה. דהא קי"ל כלי חרס אינו מטמא מגבו: איבעית אימא דפומא לבר. (ומשי"ה) אפ"ה אינה חוצצת: בחבית של מתכת. דמטמאה מגבה: או שעלו. שגדלו: ומטלניות שאין בהם ג' על ג'. דלא מקבלי טומאה. והאבר והבשר המדולדלין בבהמה ובחיה: אבל עדיין טריפי בבהמה והן בחלון וכל הני מפרש לקמן למה ממעטין בחלון משום דלא הוי דבר חשוב ומבטלי להו אבל השלג וכול' אין ממעטין דמים הן: עשבים חזו לבהמה. ואמאי ממעטין הא לא מבטיל להו: באפרזתא. כלומר סם המות דבהמה דלא חזי לבהמה משו"ה מבטל ליה: כיון דקשי לכותל שקיל להו ולא מבטל להו ואמאי ממעטי בחלון. אמר רבא משו"ה ממעט דלא איכפת ליה מלקייה אותו כותל דחורבה היא ולא חליש להו בעוד שהטומאה בבית: בבאין חוץ מג' טפחים. חוץ מחלון דלא מזיק לכותל כלל וראשי ענפים מגיעין לכותל ליכא למיחש דילמא שקיל להו משו"ה ממעטין: ומטלניות. אמאי ממעט הא חזי לקריעה דלבושא לתקוני ומשני בסמיכתא דעב הוא ביותר ולא חזי: לאומנא. למקיז כלומר לקנח מן הדם ומשני בדשק דלא חזי לאומנא. אי הכי דמוקמת לה בדשק הא דתני שאין בהם ג' על ג' משו"ה לא מקבלי טומאה שאין בהן ד' על ד' מיבעי ליה דהכי דינא של שק. דעבה כעין שק ולא חזי שמחלדת כלי האומן כמו השק: בקלניתא. עוף הוא שכחש ביותר ואין ליה בשר ויקא מבטל ליה ומקשא הא חזי לינוקא לשחק בו ולא מבטל ליה ואמאי ממעט ומשני במסרט דלא חזי לינוקא והא קי"ל דקלניתא לא מסרט. ואמאי לא קמבטל ליה דחזיא לינוקא ומשני כעין קלניתא דכחוש הוא ביותר ומסרט: ועובד כוכבים ששכן בחלון. ה"ה נמי ישראל אלא משו"ה נקט עובד כוכבים (א) לא שרי ליה דעובדי כוכבים נמי מבדלו מן המצורע מפני הסכנה שלא ימות קודם שעתו: במרריתא. שאין ראוי למאכל: דאית בה קוצי. וכשמתקנו בו העור יכנסו הקוצים בידים ולהכי מבטל ליה. ומקשי' כיון דקשי מלח לכותל כדתני במתני' אמאי ממעט הא שקל ליה שלא ילקה הכותל ומשני דמיתבא ההוא מלח בחספא דלא קשי לכותל. ומקשינן חספא גופא תיחוץ בלא מלח ואמאי נקט מלח:

א) [נראה דצ"ל עובד כוכבים לרבותא דאפילו עובד כוכבים לא שרי ליה דעובדי כוכבים נמי וכו'].